

CARTA DOMINICAL

9 DE JUNY DE 2019

RESSÒ DE LA PARAULA

La nova Església (VII). Apòstols

L'harmonia i la bellesa de la nova Església, el Poble de Déu que neix del Ressuscitat, no sorgeix i perviu en el temps com caiguda del cel o per generació espontània.

No han faltat en la història, i no hi falten avui, els qui van somiar i somien amb una Església sense institució, és a dir, sense responsabilitats estables, sense encàrrecs o missions específiques atorgades pel mateix Jesucrist. Així va passar en la Baixa Edat Mitjana amb els moviments espiritualistes ("fraticelli") o a la fi del segle XIX amb la crítica racionalista (Loisy: "Jesús va predicar el Regne, però va néixer una Església"). La bona voluntat que gairebé sempre ha mogut en els seus inicis a tots els qui així han pensat, volent evitar els abusos de poder contraris a l'Evangeli, acabava en radicalismes, lluny de la realitat del mateix Jesús i de la història. Aquesta, la història, sempre va confirmar aquell savi eslògan: "On no mana un responsable, mana un vanitós."

Això, i molt més, va pensar Jesús quan va elegir Dotze dels seus Deixebles per a constituir-los Apòstols al servei de tot el Poble (cf. *Mc* 3,13-18). No és que Jesús pensés "organitzar" un grup com qui estructura un partit o un equip de treball. Per altres textos del Nou Testament, sabem que Jesús volia que els Apòstols fossin servidors, testimonis i garants de la comunió al llarg del temps.

Avui, quan els successors dels Apòstols no gaudeixen de bona premsa i alguns sembla que han de demanar perdó per existir, se'ns presenta la imatge de la Nova Església com a ciutat ben assentada sobre pedres precioses, que són precisament els Apòstols:

"Els fonaments de la muralla de la ciutat eren dotze pedres precioses de tota mena: la primera era jaspi; la segona, safir; la

tercera, calcedònia; la quarta, maragda; la cinquena, sardònix; la sisena, sarda... l'onzena, jacint; la dotzena, ametista (*Ap* 21,19-20)

D'apòstols, en som tots els batejats. Però el grup dels Dotze van rebre una missió específica. Eren com la primera baula d'una immensa cadena que havia de travessar els segles i els espais, per a assegurar el vincle amb Jesucrist i la unitat dels cristians. El fonament principal i únic continua sent Jesucrist, però units a Ell es van aixecar els Dotze Apòstols, com a fonaments fermes i brillants, com pedres precioses: la seva paraula i la seva vida eren garantia de la veritable Església de Crist.

Els van elegir i van imposar les mans a altres cristians, perquè continuessin la seva missió. Al llarg de la història aquests successors dels Apòstols no sempre van brillar com a pedres precioses, però la ciutat, l'Església, va continuar ferma, perquè el fonament principal, la pedra angular, Jesucrist, es va mantenir incommovible i mai van faltar dignes successors al seu servei.

D'altra banda, la bellesa i la lluentor dels fonaments no sempre són reconeguts pels ulls de la gent. El món busca altres resplendors. El servei apostòlic dels ministres ordenats a l'Església, per voluntat expressa de Jesús, són tot el contrari "d'amos, dirigents o governants"; serveixen més i millor com més es lliuren a si mateixos com el Bon Pastor.

També en ells es realitza aquell principi que ens va ensenyar Jesús: "Déu Pare sempre va triar el poder dels febles per salvar el món".